

milies hele Existents, at gribe ind ved en Bestemmelse om, at der skal ske Flytning fra et Landdistrikt ind i en Kjøbstad. Det kan undertiden være, at Folk, enten de ere store eller smaa, have valgt sig et Sted at bo og bygge paa i den Tro, at der skulle de faae Lov til at sidde, uden at Andre have Lov til at forandre deres Stilling i høi Grad; thi som Forholdene ere, er der stor Forskel paa at bo i en By eller i en Sognkommune. Det er ikke altid Interesserne, det dreier sig om; men der er aabenbart mange andre Genst, som for den Enkelte kunne gjøre sig gjældende, og som det Offentlige ikke uden høi Grad af Nødvendighed skal gribe ind i. Naar jeg nu siger, at Befolkningen i Almindelighed væsentlig finder sig anderledes trykket, naar dens Anliggender ikke skulle afgjøres ved Lov, men ved Administrationen og i dette Tilfælde ved Ministeriet, saa er det saa langt fra, at jeg i denne Henseende vil udfaste enten den ene eller anden Bebreidelse; men vi kunne dog ikke fritage os for at mene, at der, efter som Situationen er, mange Gange er Tilbøielighed til at give dem, der bo i Kjøbstæderne, Medhold overfor dem, der bo udenfor Kjøbstæderne. Denne Tilbøielighed giver sig tilfænde ved ikke faa Leiligheder, og vi have et tydeligt Bevis paa denne Sandhed i de Forslag, som ere forelagte dette Thing i denne Session, og hvoriblandt der er Forslag fra Regeringen, som paa ingen mulig Maade kunne siges at gjøre Ret og Skjel eller i det Mindste dele lige imellem Kjøbstad og Land. Det er ogsaa en Grund for Forslagsstillerne til, at vi søge en Betyggelse mod de Ulemper, som efter vor Mening ellers kunne komme tilstede. Naar dette Endringsforslag bliver vedtaget, vil det jo være en Børliggelse overfor mange af de Ting, som de øvrige Paragrafer omtale, baade Erstatningen til Grundeierne og Afregningen mellem Kommunerne; thi Forslagsstillerne have saa faa om, at denne Afgjørelse maa træffes, inden der indgives Andragende til Afgjørelse, og naar det Mellempværende, som efter Loven skal foreligge, er afgjort i Forveien, er der Betyggelse. Anderledes stiller det sig, naar et Andragende først er indgivet, og der saa skal til at foretages Lagation, og den enkelte Grundeiers Afregning med Kommunen skal foretages. Det er Noget, der ikke altid er saa let at opgjøre, saa at Enhver faar tilfulde, hvad der kan tilkomme ham, og hvad selve Afregningen angaar mellem Kommunerne, har vist Sagen glemt, hvad der er sket med Afregningerne efter Landkommunalloven af 1867. Der have vi ogsaa mange Exempler paa, hvilke Vidtløftigheder der kan komme nd af disse Afregninger, og hvor vanskeligt det er at bringe dem i Stand til Alles Tilfredshed. Naar en Kommune mod sit Onske tvinges ind i et andet Forhold og som Følge af Loven nødes til Afregning, er det saare vanskeligt at tilfreds-

stille de Krav, som paa det Omraade kunne gjøre sig gjældende. I de Exempler, vi have efter Landkommunalloven af 1867, foreligger der Tilfælde, hvor Afregningerne ere saaledes beskafte, f. Ex. mellem Skoledistrikterne, idet den Kommune, som bliver udstilt af Skoledistriktet, derved formindsker Bidraget til den paagjældende Kommune til Skolelærerne. Allerede det er et stort Tab for en Kommune at miste undertiden 100 Ldr. Hartkorn; men ikke nok dermed, den maa betale for at blive af dermed, idet den maa betale den Del, der skal gaa bort, det, der staar inde i Skolebygningen. Saaledes ere Afregninger foretagne i Genhold til Landkommunalloven, og det er vist Afregninger, som mange Steder endnu ville finde det største Misshag. Altsaa for Kommunens Sikkerheds og for Grundeierens Sikkerheds Skyld tillade Forslagsstillerne sig at anbefale dette Forslag til Thingets og Ministerens Velvillie.

Der er af de samme Forslagsstillere stillet et Endringsforslag til § 6. Det er mest stillet, fordi det er en Nødvendighed for at faae Overensstemmelse mellem § 1 og § 6, hvis vort første Endringsforslag bliver vedtaget; men der er ogsaa en Realitetsforandring, idet Forslagsstillerne ville føre Paragrafen tilbage til den samme Ordlyd, som den havde i Regeringsforslaget. Det havde Forslagsstillerne maaske slet ikke befattet sig med, naar det ikke havde været nødvendigt at ændre Paragrafen; men da der nu en Gang skalde gjøres en Forandring for Overensstemmelsens Skyld, vidste Forslagsstillerne ikke bedre at foreslaa end at føre § 6 tilbage til den samme Skikkelse, den havde i Regeringsforslaget.

Formanden: Jeg har nok set, at der er en nøie Forbindelse imellem Endringsforslagene Nr. 2 og Nr. 6; men jeg har dog ikke opfattet denne Forbindelse som saa stærk, at disse to Forslag maatte staa og falde med hinanden, og hvis jeg ikke misforstod det ærede Medlem, er det heller ikke Meningen. (N. Rasmussen: Nei!). Altsaa Endringsforslaget under Nr. 6 kan komme under Afstemning, selv om Endringsforslaget under Nr. 2 maatte blive forkastet. Deri ere vi jo enige? (N. Rasmussen: Jo!)

Ordføreren: Sa, nu kan jeg bedre forstaa det Forslag, der er stillet af de ærede Medlemmer, efterat jeg har hørt den Betragtning, som den sidste ærede Taler gjorde gjældende, at det var det Bedste, at vi slet ikke fik denne Lov, men at vi kunde faae en særlig Lov for hvert enkelt Tilfælde. Det er Noget, jeg paa ingen Maade kan været enig med det ærede Medlem i; thi det er ikke eet, to eller tre saadanne Tilfælde, der findes her i Landet; men jeg tør paastaa, at ved den største Del af Kjøbstæderne findes der saadanne Forhold, som Loven mulig kan finde Anvendelse paa dem. Jeg er ikke meget fjendt i